

100 let samostatného sboru Českobratrské církve evangelické na Kladně

V proměnách času 1912 – 2012

Úvodem

Při pročítání textů vytvořených v minulosti členy kladenského sboru, jakož i velkého množství informací vyhledaných na internetu, jsem si s pokorou uvědomil několik věcí.

Jednak úžasnou vytrvalost, obětavost a statečnost lidí ve sboru - farářů, diakonů, vikářů, kurátorů, presbyterů, členů sboru. Dále to, jak výrazné jsou souvislosti mezi činnostmi církve (sboru) a konkrétními celospolečenskými, resp. celostátními situacemi. A konečně - bylo ctí pro sbor, že zde sloužilo několik farářů, kteří se v dalším svém působení projevili jako vynikající osobnosti.

To vše mě inspirovalo k pokusu o sestavení tohoto materiálu, který má připomenout podstatné věci z minulosti a současnosti sboru v roce kulatého výročí jeho vzniku. Základními zdroji, ze kterých jsem čerpal, jsou psané vzpomínky bratra Jaroslava Aksamita a sester Věry Lážnovské a Boženy Duškové.

Doufám, že jeho četba posílí ve čtenáři vědomí souvislostí a povědomí o kořenech spojené s vděčností a úctou k činnosti a postojům předcházejících generací. A tím také dodá odvalu navázat na to, co jsme mohli převzít a pokračovat na další cestě víry, a to bez ohledu na poryvy budoucích událostí...

Milan Pohl, červen 2012

Obsah

Historie sboru	3
Do roku 1912	3
1912 – 1919	4
1920 – 1931	5
1932 – 1936	6
1937 – 1951	7
1951 – 1960	10
1961 – 1970	11
1971 – 1995	12
1995 – 1998	13
1998 – 2012	14
Kurátoři a staršovstvo	15
Slovo farářky	16
Slovo členů sboru	18
Závěrem	24

Pravidelná shromáždění sboru :

Nedělní bohoslužby:

Kladno v kostele v 9.00

Po těchto bohoslužbách je pravidelně příležitost k rozhovoru u kávy a čaje

Dětské bohoslužby (nedělní škola)

Kladno každou neděli v 9:00

Biblická hodina: čtvrtek 10.00

Vyučování náboženství úterý 16.30

Schůze staršovstva: druhá neděle
v měsíci po bohoslužbách

Farní sbor ČCE Kladno

Ul. Gen Klapálka 37/1394, 272 01 Kladno

Tel. 312 247 442

Farářka Mgr. Daniela Brodská

Kurátor Oldřich Doseděl

Sbor na internetu

<http://kladno.evangnet.cz/>

aktuality - kázání - fotografie - historie

Období let 1869-1912

V roce 1781 byl za vlády rakouského panovníka Josefa II. vydán **Toleranční patent** jako první krok k obnovení náboženské svobody v Čechách na Moravě. Do roku 1787 se na jeho základě přihlásilo 78 000 osob, z toho 19 tisíc k augsburské (luterské) církvi a 59 tisíc k helvetské (kalvínské) církvi. Byla to necelá 2 % obyvatelstva. V dnešním kladenském regionu se však jako důsledek dlouhodobého protireformačního tlaku otevřeně nepřihlásil nikdo.

Teprve později, zřejmě pod vlivem nejbližšího evangelického kazatele Benjamina Košuta (v Praze u Klimenta), se hlásí několik jednotlivců k evangelické víře. Až v **polovině 19. století**, kdy Kladno rychle nabývá na významu tím, že se zde začíná dolovat uhlí a rozvíjí se průmyslová výroba, přicházejí sem za prací lidé a tak **se zde zvětšuje i počet přívrženců evangelictví**.

Někteří z nich **navštěvovali pravidelně sbor helvetského (kalvínského) vyznání v Praze u Klimenta**. Nelitovali každou neděli šestihodinové pěší cesty ze Hřebče a okolí až do Prahy. Jejich osobním svědectvím se k víře hlásilo stále více rodin i jednotlivců. Proto požádali klimentského faráře B.Košuta, aby přijel kázat do Hřebče.

A tak se **první evangelické shromáždění po roce 1620 konalo na Kladensku dne 4.dubna 1869 ve Hřebči**, za hojně účasti evangelíků z celého okolí. Podobná shromáždění se opakovala asi třikrát, i když hřebečský rychtář a lidický farář dělali vše, aby tomu zabránili. Přes pronásledování se již na počátku přihlásilo k evangelické církvi kalvínské asi čtyřicet rodin, většinou hornických a hutnických. **Farář Benjamin Košut** byl výborným řečníkem, který zaměřoval svou práci v duchu vlastenecko - náboženském a mnohé právě toto zaměření přivedlo do sboru.

Aby kladenský sbor mohl i duchovně růst a čelit všem těžkostem, potřeboval soustavnou práci. **Byla vytvořena kazatelská stanice a v roce 1872 filiální sbor reformované církve helvetského vyznání**.

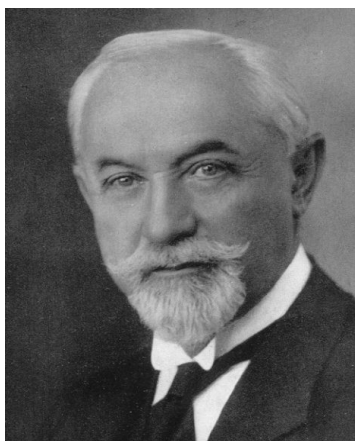
Sbor potřeboval vlastního pracovníka a tím byl v letech **1892-1894** klimentský **vikář František Urbánek**, který se věnoval čistému evangelijnímu svědectví, což mnohé, zvyklé na Košuta, odrazuje. Uvažovalo se již o postavení vlastní budovy a hledala se vhodná parcela. Koupila se za 949,20 zlatých.

Na místo F.Urbánka nastoupil klimentský **vikář Josef Souček**, pozdější synodní senior. Za jeho působení vypracoval pražský bratr stavitel Blecha zdarma plán na stavbu kostela. J.Souček vyjednal půjčku od klimentského sboru 6000 korun a půjčku 5500 korun od Národní záložny. Sbor sebral 4900 korun. **Stavba kostela** proběhla v letech 1895-1896. Bratři sedláci dali povozy, bratři horníci vyprosili cihly a vápno na horním radovi Bacherovi. Dne 15.srpna 1896 k posvěcení chrámu Páně kázal Benjamin Košut na text I.Korintským 3.16 a I.Petrova 2.5 – „I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům...“

Teprve r. 1904 přichází **první pracovník bydlící v Kladně**, a to bratr **Jaroslav Řepa**, který byl brzo nejen ve sboru, ale i na veřejnosti velmi oblíben. K jeho zásluhám patří postavení fary a sborové síně nákladem 11 000 korun. Dne 28.září 1905 byla fara a sborová místnost slavnostně otevřena. V roce 1906 odešel bratr Řepa z Kladna do Velimi. Vystřídal ho v roce 1907 S.Čapek.

Benjamin Košut

Josef Souček

Jaroslav Řepa

1912-1919 Stanislav Čapek

V roce 1912 se kladenský sbor stává samostatným

sborem reformované evangelické církve. Prvním farářem byl **Stanislav Čapek** (narozen 1.5.1883 v Rušinově). Ten již od roku 1907 na Kladně sloužil jako vikář. Za něho byly zavedeny biblické hodiny, cvičení zpěvu, řádné vyučování náboženství, přípravy ke konfirmaci (kniha konfirmandů).

Citát z jubilejní knihy: *„...náleží k nejčilejším dělníkům na vinici Páně (str.48). Pět let po jeho příchodu se kladenský sbor stává samostatným sborem reformované církve, má asi 600 duší. I farář Čapek je velice oblíben nejen ve sboru, ale i na veřejnosti.“*

S.Čapek napsal a vydal celou řadu knih, článků, sbírek kázání. Několik příkladů:

1921 Vzkříšené české bratrství

1925 Katolicismus, Hus a reformace

1934 Boží bojovníci

Biblická dějprava pro školu i dům

Otče náš: cyklus 19 kázání na Modlitbu Páně

Život lásky: principy křesťanské ethiky

Svět víry

V databázi KNDB.CZ je od něho evidováno 26 titulů.

V kladenském kostele byla v této době postavena kruchta a zakoupeny varhany, roku 1914 se pořídila Husova deska.

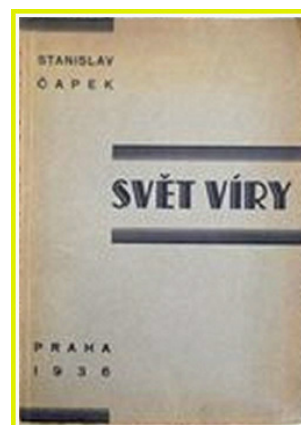
Na celou zemi i sbor velmi dolehla těžká doba **1. světové války** (1914 – 1918). Následoval rozpad Rakousko-Uherska a vznik samostatné Československé republiky.

V roce 1918 došlo ke **spojení církví augsburského a helvetského vyznání**, spojená církev dostala jméno „**Českobratrská církev evangelická**“.

Roku 1919 bylo oslaveno **výročí 50 let** trvání práce na Kladně.

Po odchodu z Kladna v roce 1919 se stal farářem sboru v Praze u Salvátora. Působil tam až do roku 1958. V letech 1922 – 1934 byl seniorem Pražského seniorátu.

V období válečných let 1943 – 1945 mu bylo zakázáno působení ve sboru a byl vypovězen z Prahy. Důvodem bylo to, že se snažil pomáhat různými způsoby pražským židovským rodinám navzdory tomu, že na území protektorátu vstoupily v platnost Norimberské protizidovské zákony.

S.Čapek (třetí zleva) s kolegy a profesory na evangelické fakultě ve Vídni v roce 1906, tedy rok před nástupem do Kladna.

1920-1931 Ladislav Funda

Po odchodu faráře S. Čapka nastupuje od září roku 1920 **farář Ladislav Funda**.

Narodil se 14.10.1889 ve Velimi. Studoval v Kolíně, ve Vídni, v Halle a také na protestantské vysoké škole v Belfastu.

Do Kladna přišel z černilovského evangelického sboru helvetského vyznání, kde bylo jeho první působiště (nejprve 2 roky vikariát, potom 5 let farář).

L.Funda v době svého působení založil 3 kazatelské stanice – nejprve **v Buštěhradě**, později také v **Novém Strašecí a v Senomatech u Rakovníka**. Byl tak velmi rozšířen kazatelský obvod.

Mládeži se věnoval ve třech nedělních školách. Vyučoval náboženství v základních školách v Kladně a okolí – například v Hřebči, v Hostivicích, Čičovicích.

Aby všechno časově zvládal, objížděl tato místa na motorce.

Velmi silné bylo v té době **sdržení mládeže**. Pořádalo biblické hodiny na několika místech - v Buštěhradě, ve Hřebči, v Olšanech, na Pcherách a v Libušíně. Vybírali příspěvky pro sbor.

V roce 1920 měl kladenský sbor již 700 členů, později dokonce téměř 2500.

V posledních letech služby bratra Fundy nastaly komplikace, o kterých píše ve své kronice člen sboru Jaroslav Aksamit. Sbor procházel krizí, účast na bohoslužbách a dalších aktivitách velmi poklesla, kostel nebyl dobře udržován.

Navíc začalo další obtížné období – tentokrát to byla **velká hospodářská krize**, zvaná také světová hospodářská krize. Začala v roce 1929 krachem burzy v New Yorku a trvala nejméně do roku 1934. Byla spojena s velkou nezaměstnaností a s chudobou.

1932-1936 Jan Kučera

Dne 15.března 1932 byl na Kladně zvolen farářem **Jan Kučera** (narozen 1894).

Přišel ze sboru v Borové u Poličky.

Navzdory trvající hospodářské krizi ihned zahájil opravy kostela, a když už se nedostávaly finanční prostředky, nabídl půjčku ze svých úspor. Finančně i pracovní velmi přispěli členové sboru. Stavební materiál darovaly kladenské hutě a uhlí šachta.

Pan farář objížděl na kole všechny členy sboru a účast se velmi pozvedla.

Zajížděl také do Lán za prezidentem T.G.Masarykem. Jednou naše bohoslužby navštívila i dr.Alice Masaryková s doprovodem. Na nedělní podvečerní přednášky o cestování po světě přicházelo mnoho posluchačů, pan farář uměl poutavě vyprávět.

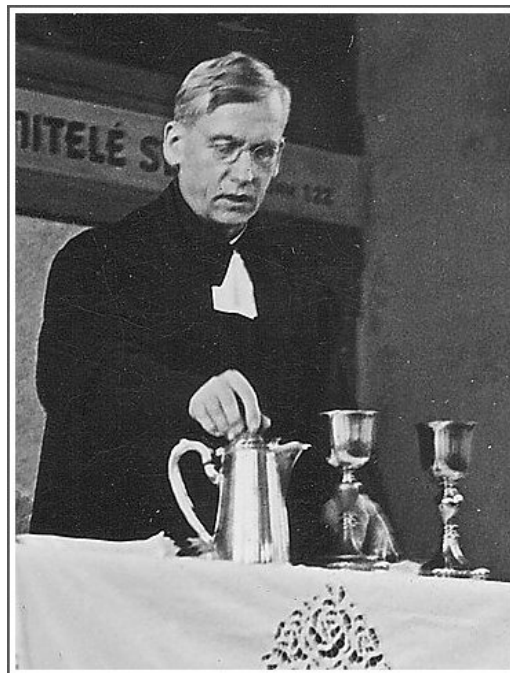
Rok 1933 je datem prvních záznamů ve zpěvníku pěveckého kroužku, který se za vedení sestry Růženy Sedláčkové-Lažnovské zdárně rozvíjel.

Jan Kučera vyučoval náboženství jako jeho předchůdce - v základních školách v Kladně a okolí, například v Hřebči, v Hostivicích.

Měl vzácný dar umění naslouchat a pozorně si všímat okolí. Zúročil pak své poznatky v pomoci potřebným. Kdykoliv se někdo ocitl v těžké nebo bezradné situaci, uměl zareagovat na správném místě.

Bratr farář Kučera působil na Kladně do r.1936, kdy odešel do pražského sboru na Smíchově. Neohroženě si tam pak počínal za války - křtil Židy, aby je zachránil před deportací do koncentračního tábora, choval se velmi statečně při výslechu na gestapu.

Na Smíchově se s ním sblížili manželé Horákové. **V životě Dr. Milady Horákové znamenala jeho osobnost velmi mnoho**, ať už to bylo v době Protektorátu, kdy byli oba manželé Horákové vězněni, nebo v čase komunistické msty, kdy J.Kučera napomohl uchránit B.Horáka před zatčením. Později se zasadil také o to, aby dcera Jana Horáková byla svěřena po smrti matky do péče své tety.

Farář Jan Kučera vždy zdůrazňoval důsledky víry v evangelium pro lidské vztahy, pro naprostou spravedlnost a rovnoprávnost ve státě, pro péči o slabé, postižené, nuzné a pro úctu k nim. Na Velký pátek v roce 1947 kázal v rozhlase o kříži jako vítězství v pokoře a trpělivosti, varoval před opouštěním mravních zásad ve veřejném životě a vyzýval církev, aby se nestarala o svůj prospěch a moc, „nýbrž hájila své poslání k nejnižším vrstvám a vedla svým příkladem lid na cestu poctivé práce a služby... Církev Kristovu poznáte v ochotě nést kříž vlastní i svého bližního.“

Komunistickému režimu byl farář Jan Kučera nepohodlný. Když **v roce 1952 ve velkopátečním kázání prohlásil, že místem utrpení nevinných, k nimž se přiznává Kristus, je dnes pankrácká věznice, byl mu odebrán tzv. „státní souhlas“ k výkonu práce faráře.** Pracoval potom jako dřevorubec na Českomoravské vysočině.

1937-1951 Hynek Zdík Široký

V roce 1937 byl zvolen farářem sboru bratr farář **Hynek Zdík Široký**. Ten dříve sloužil mj. ve sboru v Náchodě – Šonově v letech 1930 -1932.

Sbor byl v období jeho působení velmi rozlehlý. Zaujímal značnou část kladenského okresu a patřil k němu též **filiální sbor v Rakovníku**. Kázalo se na osmi místech.

V řadě škol se učilo náboženství a k tomu byla další shromáždění jak v mateřském, tak filiálním sboru.

V roce 1938 se osamostatnila rakovnická část jako farní sbor. Za účasti pěveckého kroužku z Kladna tam byl v listopadu instalován farář bratr Verner.

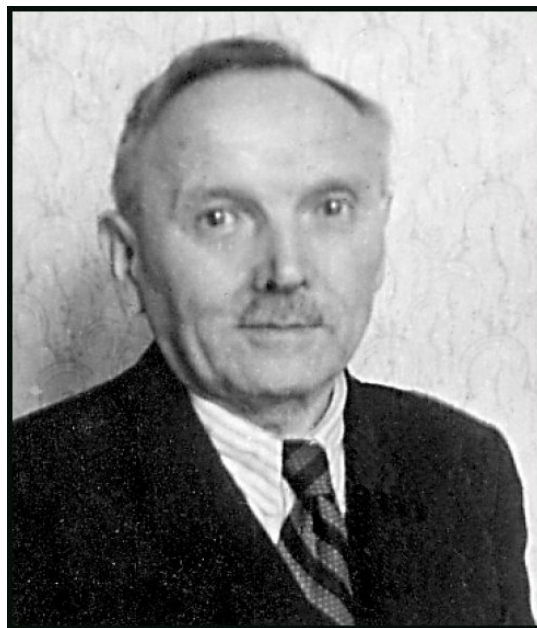
Bratr farář Široký a jeho pomocník bratr Balcar se hodně věnovali mládeži. Schůzky se konaly v neděli odpoledne za účasti asi dvaceti mladých lidí. V nedělní škole bývalo až 45 dětí.

V objektu kladenského kostela byla rozšířena místnost presbyterny. Zde se v zimním období konaly bohoslužby (místnost byla vytápěna).

Sbor byl těžce postižen válečným obdobím. Zatčen a popraven byl diakon Miloš Balcar. Dva členové mládeže byli v rámci totálního nasazení na nucených pracích v Německu. Sboru se dotkla tragédie Lidic v roce 1942 – zastřeleni byli muži z rodiny Strakových.

Farář Široký měl postupně řadu dalších pomocníků – nejdříve do roku 1944 **Andrej Soběslavský**, dále **Zdeněk Navrátil** (1944), farář **Jan Jiříček** (od 16.8.1944 do 31.8.1945), **Jan Milíč Lochman** a od roku 1950 jako vikář **Zdeněk Soušek** (ten se však staral hlavně o Rakovník).

Poslední 3 roky působení bratra Širokého byly již pod vlivem **útlaku ze strany státu po komunistickém převratu v únoru 1948**.

Konfirmace v roce 1938

Zdeněk Navrátil

Miloš Balcar (1937-1940)

Ještě před nástupem faráře Hynka Zdíka Širokého působil ve sboru **kazatel bratr Kubát** a **diakon bratr Miloš Balcar**. Sbor byl tehdy po odchodu faráře Kučery jeden rok uprázdněný.

Bratr Balcar pocházel z Čermné a do Kladna přišel přímo z Misijní školy v Olomouci.

Nejvíce se věnoval mládeži. Schůzky se konaly v neděli odpoledne za účasti asi dvaceti mladých lidí, programy těchto schůzek jsou zachyceny v několika sešitech. V nedělní škole bývalo až 45 dětí. Bratr diakon učil náboženství, na kole objížděl venkovské školy a kázal. Velmi oblíbený byl v Buštěhradě, naší největší kazatelské stanici.

Když byl v roce 1937 zvolen bratr farář Hynek Zdik Široký, zůstává bratr diakon Balcar jeho pomocníkem.

Potom začala **těžká léta 2.světové války**. Jejich první obětí v našem sboru se stal právě velice oblíbený Miloš Balcar.

Po obsazení naší republiky se zapojil bratr diakon do odboje. Spolupracoval se skupinou Radoslava Seluckého, dodával informace o výrobě pancéřových desek v kladenských hutích a o klikových hřídelích pro Junkersovy závody v Berlíně.

Skupina byla prozrazena. **Dne 10.3.1940 byl bratr Balcar zatčen a později odvezen do Německa, kde byl v Berlíně v roce 1943 popraven.** Svou křesťanskou věrnost vlasti zaplatil svým životem. Nebylo mu ani dopřáno vidět svého syna, který se narodil až po jeho zatčení.

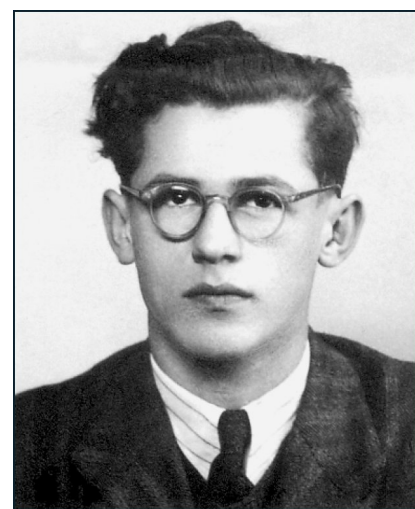
Dalšími postiženými byli dva členové sdružení mládeže ročníku 1924, kteří byli totálně nasazení do Německa jako levné pracovní síly; Zdik Široký v Magdeburgu a Zdeněk Heran v Halle.

Roku 1942 se sboru nesmírně bolestně dotkla tragedie Lidic. Rodina Strakových - otec a dva synové (mladší Bohumil, ročník 1922, člen naší mládeže) byli zastřeleni; a matka spolu se všemi ženami z Lidic, byla odvezena do koncentračního tábora. Vrátila se až po skončení války.

Roku 1939 se přistěhovala do Kladna rodina Soběslavských. Jejich syn **Jaroslav Soběslavský** se zapojil do sdružení mládeže. Stal se později diakonem a jako i jiní, tajně studoval teologii.

Konfirmace v roce 1937

Jaroslav Soběslavský

Jan Milíč Lochman (1949-1950)

V letech 1937 – 1951 byl farářem sboru bratrů farář Hynek Zdík Široký.

Sbor byl v období jeho působení velmi rozlehlý. Zaujímal značnou část kladenského okresu. Kázalo se na osmi místech. V řadě škol se učilo náboženství.

Farář Široký měl postupně řadu pomocníků. V poválečném období to byl nejprve Jan Milíč Lochman (1949 – 1950) a od října roku 1950 jako vikář Zdeněk Soušek (ten se však staral hlavně o Rakovník).

ThDr. J.M.Lochman působil ve sboru od svých 27 let po dobu jeden a půl roku. Vzpomíná se na jím vedené biblické hodiny nebo na přednášku o Janu Husovi u hradu Krakovec (viz foto).

Z Kladna odešel do Prahy na Komenského evangelickou teologickou fakultu. V letech 1960-1968 tam působil jako profesor systematické teologie.

Přednášel jako host i na jiných předních univerzitách v Evropě a v USA. Po invazi vojsk Varšavské smlouvy v roce 1968 zůstal ve Švýcarsku.

V letech 1968-1992 přednášel na univerzitě v Basileji. Byl zde od roku 1969 profesorem, dvakrát byl zvolen rektorem univerzity. Po roce 1989 zajížděl pravidelně do Československa i České republiky.

J.M.Lochman byl významný český exilový protestantský teolog a filosof, duchovní Českobratrské církve evangelické a vysokoškolský pedagog. Základní jeho dílo je v oboru systematické a ekumenické teologie. **Patřil k význačným osobnostem ekumenického hnutí a křesťansko-marxistického dialogu.**

Roku 1998 mu byl propůjčen **Řád T.G.Masaryka III. třídy.**

M.Lochman (před stolem) a Z.Široký

J.M.Lochman v roce 1949

1951-1960 Josef Sládek

V listopadu roku 1951 byl farářem zvolen bratr **Josef Sládek**.

Nadále měl pomocníka v bratru vikáři Zdeňkovi Souškovi. Ten na Kladně byl až do konce října 1953, kdy byl povolán do sboru ve Velimi. Sloužit tam ale začal až po absolvování 26 měsíců vojenské služby. ThDr.Z.Soušek potom zůstává ve velimském sboru až do odchodu do důchodu v roce 1989.

Bratr Sládek pracoval na Kladně **v době největšího komunistického útlaku**. Stát se všemi způsoby snažil potlačovat vše, co nevyhovovalo jeho komunistické ideologii. Kdo nezažil tuto dobu, nedovede si představit, jakými úskalí museli církevní pracovníci a také věřící procházet.

V obtížném období padesátých let přesto fungují v kladenském sboru i nadále všechny složky sborové práce - nedělní škola, pěvecký kroužek, biblické hodiny a také kruh sester, při kterém měla jedna ze sester úvahu na biblické téma a ostatní pracovaly na přípravě věcí pro bazar. Z ústředí církve měly „modré listy“, což byly plány pro sebevzdělávání.

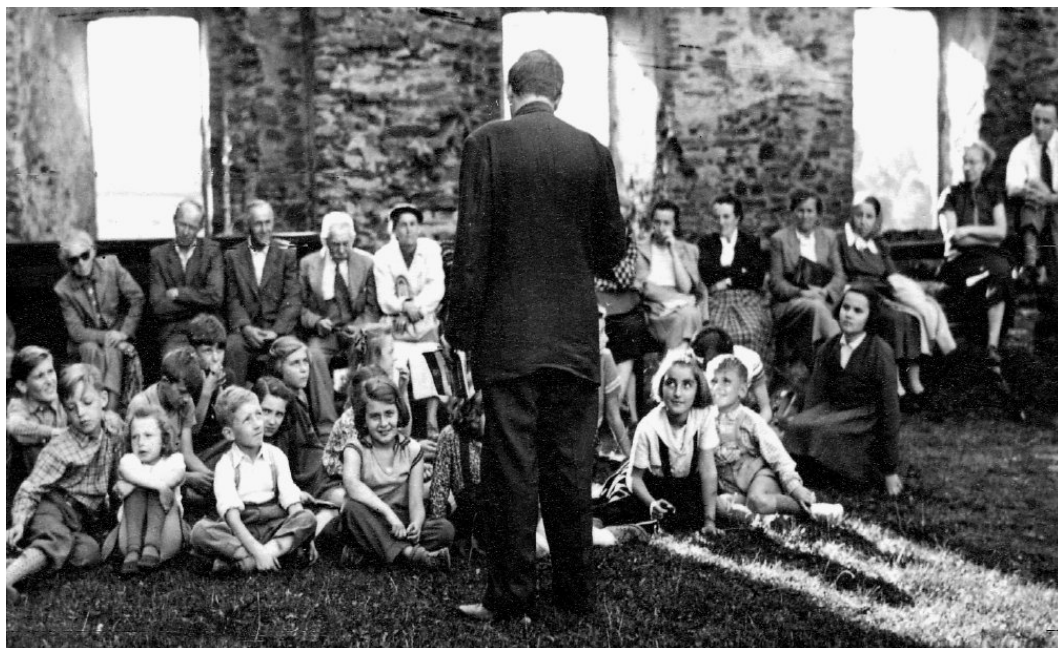
Do roku 1958 fungovaly ještě kazatelské stanice ve Švermově, Buštěhradě a Unhošti.

Konaly se také výlety: Krakovec, Oráčov, Bzí, Růžový Palouček, Rakovník a další.

V roce 1957 se do Kladna za civilním zaměstnáním přistěhoval bratr farář Zejfart z Aše. Ve stejném roce zde přednášel na téma 500 let Jednoty Bratrské bratr profesor Říčan.

Bratr farář Josef Sládek působil na Kladně do února r.1960, kdy odtud nastoupil do sboru v Poličce. Tam v letech 1962 – 1968 vykonával i funkci seniora poličského seniorátu.

Měl vynikající jazykové znalosti - byl také jedním z překladatelů starého zákona v ekumenickém vydání bible – pracoval jako **člen starozákonní překladatelské komise česko-bratrské církve evangelické**. Tu tvořili ThDr. Miloš Bič, František Fišer, ThDr. Blahoslav Pípal, Josef Sládek a výše zmiňovaný Zdeněk Soušek.

Výlet na hrad Krakovec 1956

1961-1970 Bohumír J. Sedliský

Dne 1.4.1960 přišel do dva měsíce uprázdněného sboru bratr **farář Bohumír Sedliský**, a to ve svých 37 letech. Jeho předchozím působištěm bylo Hlinsko.

Byl to člověk velmi pracovitý ve všech složkách sborové práce. Při bohoslužbách, biblických hodinách, zpěvu, mládeži, i v nedělní škole **vedl sbor k vděčnosti**. Sdružoval bratry a sestry ke křesťanské službě. Nejen písemně, ale i osobně byl ve styku s některými chovanci v Krabčicích a domově důchodců v Unhošti. Při čtení lístků či dopisů si uvědomujeme, co znamená osobní návštěva a zájem faráře pro lidi žijící mimo svůj sbor.

Přátelsky spolupracoval s představiteli ostatních kladenských církví (Jednota bratrská, Církev husitská). Sboru církve adventistů náš sbor několik roků poskytoval přístřeší a také jsme jim vypomáhali doprovodem na varhany a zpěvem. Oni nám zase pomohli koupit plynových kamen.

Podnikaly se **velké opravy** - zateplení bytu, nová elektroinstalace, podlahy a omítka celého kostela. Kostel byl dle návrhu Ing. Bareše vymalován, na bočních stěnách byly starokřesťanské znaky v medailoncích. Varhany dostaly elektromotor. Zavedlo se plynové topení.

V 60. letech nastalo významné uvolnění tehdejšího režimu, které se projevilo také uvolněním státního dohledu nad církvemi.

Velkým obohacením sboru byly **četné návštěvy** profesorů z naší bohoslovecké fakulty, ale i z jiných náboženských směrů a v neposlední řadě zahraničních skupin. Při svém studiu ve Skotsku, Americe a Německu si náš farář získal dobré přátele. V Americe se mu podařilo sejit s dr. Martinem Lutherem Kingem, později přeložil několik jeho kázání.

Z Ameriky k nám v roce 1967 přijel pěvecký sbor vysokoškoláků z Blufftonské koleje. Také byla navázána družba se sborem z Hoyerswerdy v Horní Lužici. Jednou také u nás koncertovali holandsští muži s pěveckým sborem a jejich trubači překrásně hráli pasáž z Händlova Mesiáše. Vždy to bylo krásné sejití, na které účastníci rádi vzpomínali. Také se jezdilo na výlety po naší vlasti: Telč, Slavonice, Oráčov, Kunvald a další místa.

V roce 1970 odešla rodina Sedliských do Prahy. Bratr farář Sedliský potom působil ve sboru v Praze 4 - Nuslích a také částečně v Biblické společnosti.

Bratr farář Sedliský, Josef Lažnovský a Josef Dušek natírají podlahu v kostele

1971-1995 Marie Molnárová

O práci v uprázdněném sboru projevil zájem několik farářů – bratři Prosek, Machovec, Klas; ale nic z toho nevyšlo. Po krátkém jednání byla nakonec zvolena sestra **vikářka Marie Molnárová**.

Její předchozím působištěm byl sbor v Praze 9 – Horních Počernicích.

V této době začalo další velmi složité **období tzv. normalizace socialistické společnosti**, kdy byl po uvolnění z konce 60.let ztížen dohled orgánů socialistického státu nad děním v církvích a byly zesíleny snahy o znesnadňování a omezování jejich činností a také o jejich vnitřní rozdělení. Cílem „normalizace“ bylo dosažení stavu „socialistické společnosti“ podle konzervativního sovětského vzoru za podmínek, kdy v Československu byla rozmístěna sovětská vojska (okupace začala v srpnu 1968 a trvala až do června roku 1991). Na období normalizace navázala postupná krize socialistického státu (od poloviny 80.let). Ta byla ukončena nenásilným **převratem na konci roku 1989**.

Nedobrou se pro sbor ukázala skutečnost, že sestra vikářka Molnárová bydlela na kladenské faře pouze jeden rok a pak začala dojíždět z Prahy. Projevilo se to postupným útlumem sborových činností. To platilo až do února roku 1995, kdy svoji práci ve sboru ukončila.

Konfirmace 1975

Ve sboru býval hostem její manžel - **profesor ThDr. Amedeo Molnár** - český teolog, vysokoškolský pedagog a historik, světově známý především studii o české a evropské reformaci a středověkém kacířství. Byl znalcem patristiky, Valdenství, Husa a husitství a teologického vývoje Českých bratří. Z jeho díla lze uvést např. vypravěčsky mimořádně zdařilou knihu **Na rozhraní věků - Cesty reformace** (1985, 2007), která představuje protagonisty české a evropské reformace (Jana Husa, Jana Kalvína, Martina Luthera, Huldrycha Zwingliho a Jednotu bratrskou) v krátkých, literárně brilantních portrétech.

Během svého **působení na Komenského fakultě v Praze** byl Amedeo Molnár opakovaně zvolen do funkce děkana či proděkana této fakulty. **Děkanskou funkci vykonával také v náročné politické situaci komunistické normalizace, kdy byla někdy ohrožena dokonce samotná existence fakulty.** Tíha odpovědnosti a politického tlaku se však podepsala na jeho zdravotním stavu. **Ve funkci děkana se v roce 1990 zasazuje o znovuzáchranu teologické fakulty do rámce Univerzity Karlovy**, ve stejném roce však předčasně umírá.

1995-1998 administrováno z Prahy

V roce 1995 se administrátorem kladenského sboru stal bratr **farář Jiří Štorek** ze sboru Praha - Kobylice.

Byl nesmírně obětavý. Zařídil odstěhování sestry Molnárové, projekt velké přestavby bytu a fary, vyjednal příspěvek od Gustav-Adolfského díla a půjčky od synodní rady a seniorátu, které jsme potom postupně spláceli. Zasloužil se také o nábytek a zařízení pro dvě kuchyně a presbyternu.

V roce 1996 sloužil v našem sboru bratr **vikář Jean Nicholas Fell** ze Švýcarska.

Dalšími administrátory byli postupně:

- bratr **farář Blahoslav Hájek** z pražského sboru u Klimenta,
- bratr **farář Vetter** ze sboru v Praze - Střešovicích,
- sestra **farářka Rotkovská** z Libčic.

V letech 1997 – 1998 pravidelně jezdil kázat bratr **ing. Jiří Ort z Prahy**, vždy s celou svojí rodinou. Za jeho působení se konala v roce 1997 confirmace. Často vypomáhal bratr **Bohuslav Fiala**, který byl také velmi obětavý.

Jako kazatelé se zde v období administrace vystřídal ještě hodně dalších: sestry Pavlosková, Rejentová z Kobylic; bratři Ženatý, Nekvasil, Halama, Henych, Rybín, Škrabal, Nečas, Tůmovi, ing.Jech, sestra Glancová, bratři Baštecký a Pokorný. Velmi časté však musely být čtené bohoslužby, při nichž se střídalo několik členů sboru.

V srpnu roku 1997 navštívil náš sbor po mnoha letech bratr **profesor Jan Milíč Lochman** s manželkou Eliškou a synem Markem.

Velký význam v období administrace měla činnost staršovstva a kurátora, kterým byl cílevědomý, organizačně schopný a obětavý **RNDr. Jan Semerádt**. Na úpravách bytu, fary a mnoha dalších činnostech se významně podílela sestra **Božena Dušková**.

Dlouholetým **varhaníkem sboru** byl **Jan Dušek** (manžel B.Duškové), a to již od svých 18 let po dobu více než čtyř desetiletí. Jeho následovníkem se stal od začátku 80.let na období přibližně 30 let **Jan Semerádt**. Také po většinu této doby ještě podle potřeby doprovázel sborový zpěv i Jan Dušek..

Jiří Ort

Výlet s Ortovými do okolí Unhoště 1998

Božena a Jan Duškovi (foto z roku 2008)

od roku 1998 Daniela Brodská

Období administrace bylo ukončeno dne 13.9.1998, kdy byla zvolena naší farářkou sestra **Mgr. Daniela Brodská**. Předtím byla farářkou v Kostelci nad Labem (1992 – 1998).

Narodila se v roce 1944 v Růžďce u Vsetína v rodině faráře ČCE Jaroslava Horáka. Vystudovala Střední průmyslovou školu strojnickou v Břeclavi a Komenského evangelickou teologickou fakultu v Praze.

V době tzv. normalizace za jejího působení ve sboru v Hvozdnici jí byl v roce 1973 odebrán státní souhlas k výkonu duchovenské služby. Potom byla převážně v domácnosti. **Podepsala Chartu 77**, což za vlády tehdejší komunistické strany znamenalo množství potíží, často existenčních. V této době navíc ztratil státní souhlas také její manžel farář Petr Brodský, ten pak několikrát přišel i o civilní zaměstnání.

Po změně režimu v roce 1989 byla zvolena starostkou Jihlavy (1990) a P.Brodský byl kooptován do Federálního shromáždění (tehdejšího zákonodárského sboru).

Po svém nástupu do kladenského sboru sestra farářka rychle rozvinula různorodé aktivity. Organizovala postupné **úpravy kostela a fary**. V průběhu 10 let do roku 2009 se podařilo vymalovat a nově vyzdobit kostel, vyměnit střešní krytinu, vyměnit okna kostela, opravit varhany, vyměnit okna a dveře fary a udělat nové omítky na kostele i faře. Vysoké náklady na to všechno byly kryty účelovými sbírkami uvnitř sboru, půjčkami a dary z Jeronýmovy jednoty, půjčkami z pražských sborů a navíc se podařilo získat také dary z ciziny.

Byly zavedeny **sborové neděle** s hostem a společným obědem – jsou to páté neděle v měsíci, tj. 3 až 4 neděle v roce. Postupně se zde vystřídaly desítky osobností nejen z prostředí ČCE. Po každých nedělních bohoslužbách je připraveno posezení u kávy a čaje.

Iniciovala vznik „**mateřského centra**“ – pravidelné setkávání maminek s dětmi. Obnovila vyučování **náboženství**. Organizuje také sborové dovolené.

V průběhu nedělních bohoslužeb se koná **nedělní škola** pro děti. Vyučují rodiče dětí.

Sbor pořádá **koncerty**, mezi nimi pravidelné v adventní době.

Přínosem pro sbor byly rok trvající **vikariáty**. Postupně jich bylo 5 - **Martina Šeráková-Vlková** (1999-2000), **Veronika Palátová** (2001-2002), **Magdalena Štajfová** (2003-2004), **David Najbrt** (2005-2006) a **Debora Hudcová** (2009-2010).

Do okrsku kladenského sboru patří Lidice. Zde byl v devadesátých letech vybudován azylový dům Oáza jako společné dílo českých a německých katolíků a evangelíků. Lidice v době výročí jejich vyhlazení navštěvuje mnoho německých skupin. V červnu se tak konávají v našem sboru společné **česko-německé bohoslužby** s hosty ze sboru v Brémách - Bockhornu. Zvláště aktivní je tamní dr. Ernst Uhl, který bývá naším hostem i v jiných termínech.

Ve sboru často káže manžel sestry farářky **Petr Brodský**. Ten je **pověřeným farářem pro všechny české evangelické sbory ve střední Evropě**. Jezdí do Polska, Chorvatska, Srbska, Rumunska, na Ukrajinu. Jako farář pečuje o české evangelíky v zahraničí a oni jsou za tuto pozornost naší církve vděční. V této souvislosti se konaly **sborové výlety** do některých těchto sborů – do Zelowa (Polsko), Peregu Mare (Rumunsko), Bjeliševace (Chorvatsko) a také do výše zmíněných Brém (Německo). Naopak v Kladně sloužili při bohoslužbách kazatelé nebo kazatelky z českých sborů na Ukrajině, v Polsku a Rumunsku.

Kurátoři a staršovstvo

1. **František Štolc** z Čičovic (1912 - 1922)
2. **Jaroslav Petrželka** - kovář rodem z Krabčic (1922 - 19??)
3. **Václav Boháč** - majitel kovárny (19?? – 1938)
4. **MUDr. Zdeněk Foustka** - plukovník legií (1938, 1945 - 1948)
5. **Rudolf Placák** (v době 2.světové války od roku 1939)
6. **Emil Novotný** - tajemník YMCA (v době 2.svět. války do roku 1945)
7. **František Rašín** - ředitel berní správy (1948 -1955)
8. **Karel Budař** z Vrapic - legionář (1955 -1960)
9. **Jan Macháň** (1960 - 1974)
10. **Michal Sabolčík** (1974 - 1976)
11. **Eva Kohoutková** (1977 - 1984)
12. **RNDr. Jan Semerádt** (1984 - 2004)
13. **Mgr. Oldřich Doseděl** (od r. 2004)

K.Budař

J.Macháň

M.Sabolčík

E.Kohoutková

J.Semerádt

Staršovstvo před 50 lety v roce 1962, nahoře čtvrtý zleva F.Rašín

Staršovstvo v roce 2010

Slovo farářky

Víra je podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, jež nevidíme. Díky ní naši předkové došli u Boha uznání.

Židům 11:1-2 (Překlad Bible 21.století)

Budování sboru

Znám sbor od 15. října 1998, kdy začala moje služba v Kladně. Předem mnou sloužila ve sboru 24 let Marie Molnářová a pak byl sbor 4 roky administrován. Jeden z mých předchůdců z doby administrace řekl, že do deseti let sbor v Kladně vymře. Na situaci sboru a vlastně všech církví v Kladně se podepsal také silný ideologický tlak v komunistické minulosti. Přišla jsem do sboru, v němž nebyly téměř žádné děti, nepracovalo se s mládeží. Několik mladých lidí konfirmoval Jiří Ort, ale nescházeli se.

Strategie budování sboru

Než mi došlo, že je třeba vyvinout strategii, jak sbor budovat, začaly se dít věci, kterým říkám Boží zázrak. Na faru volali lidé a říkali: mám zájem o křest, o informace o víře, církvi; pak se do sboru přistěhovalo několik mladých rodin; ve městě našly byt a v Praze práci. Bylo zjevné, že zde tu strategii připravuje Bůh a já jsem ji jen přijala. Zavedli jsme setkávání u kávy a čaje po bohoslužbách. Mohla jsem tak blíže poznávat jednotlivé členy sboru a také oni se mohli navzájem víc poznat.

Otevřený sbor

Následovala řada křtů dospělých, pak i jejich dětí. Většina pokřtěných zůstala ve sboru. Vedle biblických hodin pro starší generaci vznikly nové biblické hodiny – pokračování katecheze po křtu. Mladé rodiny jsou většinou smíšené, ale jsou i rodiny celé českobratrského evangelického vyznání. Pomalu se pracovalo na tom, aby partneři – nekřesťané trochu poznali život sboru, akceptovali, kam to jejich „polovičky“ chodí. Posloužily sborové dovolené, vzájemné návštěvy a přátelství rodin, pozvání k některým sborovým aktivitám – sborové grilování, později bohoslužby pro děti apod. Někdy se to dařilo, někdy ne. Asi před dvěma lety proběhl pokus o biblické hodiny po internetu (rodiny už měly večerní povinnosti k dětem). Námětem biblických hodin bylo čtení stejných biblických oddílů a pasáží ze Sourkových Hovorů o bibli. Pokus trval rok.

Mateřské centrum – nedělní škola

Mladé rodiny měly děti, vzniklo mateřské centrum. Záměrem bylo vzájemné poznávání maminek a dětí, jako příprava pro budoucí nedělní školu. Ačkoli byl záměr opakovaně zmiňován, následovaly roky nepochopení, k čemu má sborové centrum sloužit. Představy maminek se řídily podle mateřských center v obci. To byla léta, kdy hrozily konflikty. Teď, když už běží nedělní škola, kterou pečlivě vedou rodiče a pravidelně se střídají, napětí opadlo. To je jeden z příkladů, že i pozitivní vývoj ve sboru je provázený riziky neporozumění. Rozpoznala jsem, že mým úkolem je zklidňovat tyto situace.

Děti při bohoslužbách

Jiný příklad: Začleňování nových členů sboru přináší i neshody. Některé děti při bohoslužbách ruší; starší členové si stěžují, že rodiče neumí děti zklidnit. Mladí chtějí být v kostele s dětmi, starší chtějí slyšet dobře kázání a soustředit se na ně. Na všech účastnících bohoslužeb záleží, jak si i v těchto situacích budou vycházet vstříc ve vzájemném ohledu a respektu. Najít řešení je společný zájem, vždyť naše děti jsou budoucností sboru.

Děti a svatá večeře Páně

Co s dětmi při večeři Páně? V současnosti – děti jsou při vysluhování s námi, dostávají požehnání. Některé projeví zájem o přijímání, staršovstvo už o tom jednalo a děti se připravují v náboženství. Možná za 2-3 roky by mohl sbor dospět k souhlasnému rozhodnutí.

Neobvyklé iniciativy

Občas se objevují i neobvyklé iniciativy – někteří by chtěli, aby se ve sboru konala půlnoční bohoslužba o vánocích; kdosi chtěl zviditelnit sbor vánoční výzdobu průčelí kostela žárovkami. Když zemřel bratr Semerádt, který dobře a téměř pravidelně hrál na varhany, kdosi navrhl, že si najmeme placeného varhaníka. Ukázalo se, že to není reálné. Nakonec se ve sboru našli 4 členové, kteří jsou schopni zpěv na varhany doprovázet. Stále je co řešit.

Zapojování členů sboru do bohoslužeb

nemělo ve sboru tradici: služba přivítání před shromážděním, čtení bible, přimluvy, úklidové služby apod. Zapojování se daří, ale ne ve všem.

Opravy budov

Sbor obnovil řadu aktivit, které život církve nabízí. Nadešel čas oprav budov. Kladenští předkové ve víře nám zanechali pěkný kostel, faru se sborovým sálem, další prostory i byt pro rodinu kazatele. Je naší povinností jejich odkaz udržovat. Interiér kostela byl vymalován podle návrhu členky sboru Marie Sikorové, čelní stěna má v rameni stylizovaného kříže biblický nápis. O variantě malby i nápisu rozhodoval celý sbor, každý se mohl vyjádřit. Kostel má nová okna a novou střechu. Byla vyměněna i všechna okna fary. Obě budovy mají novou fasádu. Financování bylo zajištěno z darů, půjček a velkým dílem také obětavostí členů sboru. Úprava okolí kostela a fary je úkolem do budoucna.

Trvalý úkol

Ze všeho nejdůležitější je, aby sbor zůstal živým společenstvím Božího lidu, které žije ve vzájemné úctě a lásce. Svou radost z evangelia pak bude vyzařovat do společenského prostředí a bude je tak s Boží pomocí proměňovat Bohu ke cti, sobě i bližním k užítku. I v Kladně je nutné připomínat, že my tvoříme sbor, pečujeme o důstojný průběh bohoslužeb, my si salárem platíme provoz sboru, hradíme příspěvek personálnímu fondu. Připomínat tyto věci je nutné, má se tak dít obezřetně a ohleduplně. Péče o sbor, o jeho potřeby duchovní i organizační, je svěřena zvolenému staršovstvu, které své povinnosti přijalo s důvěrou v Boží pomoc.

Důvody k radosti

Členové sboru si uvědomují, že za posledních čtrnáct let sbor ožil a zvelebil prostředí pro své shromažďování a další aktivity. Průměrně se bohoslužeb účastní 36 členů sboru. Nedělní škola probíhá šestý rok, čtyři roky vyučování náboženství. S vyučováním dětí pomáhá katechetka Martina Kadeřávková. Práce s dětmi je radostná, skýtá pro sbor perspektivu. Živé diskuze činí z biblických hodin příjemná setkání. Obrazovou sborovou kroniku pravidelně doplňuje sestra Marie Sikorová. Máme webové stránky, které představují sbor veřejnosti. S nápaditostí a vytrvalostí o ně pečuje bratr Milan Pohl.

Letos slaví sbor 100 let své samostatnosti. Lze mu jen přát, ať se s Boží pomocí dál rozvíjí. Ať upřímnou zbožností, vzájemnou láskou, vytrvalostí a obětavostí nese Kristovo evangelium dalším generacím. Ať svou věrností Boží lásce oslovuje své okolí. Ať ho provází Boží požehnání.

Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsazuje touhy i myšlenky srdce.

Není tvora, který by se před ním mohl skrýt. Nahé a odhalené je všechno před očima toho, jemuž se budeme ze všeho odpovídat.

Protože máme mocného velekněze, který vstoupil až před Boží tvář, Ježíše, Syna Božího, držíme se toho, co vyznáváme.

Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu.

Přístupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas.

Židům 4, 12-16

Slovo členů sboru

Úvaha o církvi a přání pro FS ČCE v Kladně

Často se stává, že když se někde mezi nevěřícími zmíním, že jsem členem církve, dotyční se zarazí. Jako by na chvíli ztratili řeč. Někdy, jakoby měli strach se se mnou dál bavit, nebo se stýkat. Nebo raději, v rámci udržení si dostatečného odstupu od tohoto tématu, navážou řeč úplně jiným směrem. Někdy se ovšem stává, že po chvíli v nich zvítězí zvědavost, najdou v sobě trochu odvahy a ptají se. Respektuji všechny postoje, ale ten poslední mi je nejmilejší, protože se v něm projevuje otevřenost ke komunikaci.

Podle mé zkušenosti mají lidé často zkreslené představy jednak o církvi, o Bohu, o víře, o křesťanství i samotném Ježíši Kristu. Nejhorší však je, házet to všechno do jednoho pytle. Stává se tak často z neznalosti. Respektive ze znalosti jen částečné a jen jedné části jednoho z termínů. Nejčastější příklad je - církev v dějinách. Ano, říká se, že církev napáchala v historii spoustu nepěkných kousků. Jenže, napáchala to církev nebo jen někteří, co měli v církvi postavení, kterého využili ve svůj prospěch??? Málo kdo si už uvědomuje, že ve stejné době, ve stejné církvi byli také ti, kteří bez ohledu na své postavení se řídili vším, co skutečné křesťanství přináší a co by přinášet mělo. Šířili evangelium Ježíše Krista, modlili se, vysluhovali svátosti a také pomáhali chudým, nemocným, osamělým. Zakládali první nemocnice, chudobince a jiné charitativní instituce. Tedy zakládali další pomáhající a tudíž Bohu libé instituce. A to ne z peněz státních ale z těch, na které se křesťané složili ze svých kapes. I v Čechách jich bylo mnoho, a existovaly by dodnes, kdyby je nerozložila např. totalitní doba. Jenže o tom pozitivním se ve školách moc neučí. Tiší a pokorní boží dělníci ze stejné církve jako ti zneuživatelé, jsou pro tento svět možná nezajímavým a možná i nudným tématem, a tak se na ně tak trochu zapomíná.

Nahlédnout do života v církvi, dovědět se něco skutečného o Bohu, o víře, o Kristu, o křesťanství, tomu všemu často brání předsudky a očekávání. Předsudky poukazují především na negativa a očekávání zase na jiné extrémy či problémy. Chápu, že člověk má právo mít očekávání v tom, jaká by církev, a lidé v ní – tedy „křesťané“ měli vypadat, jak by měli jednat a jak by se měli chovat. Často je tato představa až přespříliš idealizovaná a různě pokřivená. Někdy je to představa až ubohých, hloupých sebeobětujících se ovcí, které si nechávají všechno líbit. Jednou jsem dokonce vyslechl názor, že: „...víra v Boha je jen berlička pro slabé“. Realita je však jinde. Ano, je možné se i v dnešní době setkat v církvi s extrémy, s chybami, všemožnými škodiči i hloupými ovcemi. Je dokonce i možné se v církvi setkat s těmi, jejichž víra v Boha je jen berlička, kterou když nebude třeba, zase odhodí. Jenže to bude tím, že církev se skládá z lidí. Z různých lidí i z těch záměrně i nezáměrně chybuje. Možná také proto, že církev je otevřena každému bez rozdílu. Přijímá každého a každému dává možnost odvrátit se od zla k tomu co je dobré. Od toho co vede ke smrti k tomu, co přivádí k Životu. Chybou je, a to sám uznávám, když křesťané, kteří církev tvoří, se nedokázali či nedokáží (ať ze zbabělosti či „křesťanské lásky“) těchto škodičů zbavit, a naopak se nechají jimi ovlivňovat, manipulovat či vykořisťovat. Ale ani to není důvod k tomu myslet si, že „církev“ je něco špatného, i když onen obraz hloupých sebeobětujících se ovcí může být někdy na místě.

I Ježíše Krista mohou někteří vidět v obraze sebeobětující se ovce. Jenže to je špatný úhel pohledu. Oběť, kterou přináší Kristus na kříži, není prázdná. Je možná zahalena do jakéhosi hávu tajemství, které se snaží rozluštit i ti dlouho věřící a teologicky studovaní, ale to podstatné pro náš běžný život se dá rozluštit celkem lehce. Stačí si dát dohromady vše, co Kristus učí a jak sám jedná – nevyvyšuje sebe, ale je pokorný k Bohu, nemocné uzdravuje, chudým, osamoceným a těm co vedou špatný život, odpouští a pomáhá odvrátit se od zla k dobru. Dále tvrdě bojuje s nespravedlností těch, kteří jsou u moci a především u té moci duchovní. Následně i přes svou nevinu, podstoupí smrt na kříži, a co je podstatné, je Bohem vzkříšen - ze smrti převeden k Životu.

Po Kristových šlépějích se vydali nejen apoštolové a první křesťané, ale i ti, které známe z naší historie, a jsou nám tím trochu blíží, jako například Jan Hus. Já sám se jak od Krista, tak od těch dalších vzorů učím a přes to vím, že stále chybují. Bojuji nejen se škodiči a hloupými ovcemi ale nejčastěji sám se sebou. To že se člověk stane křesťanem, neznamená, že náhle vede

pohodový život. Je to neustálý boj plný rozhodování. Boj, který se skládá z malých proher i vítězství. Vítězstvím je mimo jiné každé rozhodnutí se pro to dobré, nebo nalezení vnitřní odvahy komukoliv i sobě říci pravdu. Důležité pro to všechno je věřit, chtít a mít před sebou Boha, který je ukazatelem pro Život s velkým „Ž“. Myslím, že to ve větším měřítku podobně prožívá i církev jako instituce a společenství křesťanů. Podobně to může prožívat i samostatný farní sbor ČCE v Kladně, který je součástí církve.

Do kladenského sboru ČCE jsem přišel celkem nedávno, v květnu 2011. Do té doby jsem byl ve sboru v Chomutově. I takový přechod je velká změna, protože jsem se náhle ocitl mezi novými lidmi, novými osobnostmi. Ale jedno je stejné. Je to základ pro křesťany typický. Jedna víra v jednoho Boha, kterého nám ve vsí plnosti představil Ježíš Kristus. Je to dokonalý základ, na kterém se dá v každém křesťanském společenství stavět. Jiný dokonalejší základ neexistuje. A snad tomuto základu se dá přisoudit i fakt, že je zázrak to, že přes všechna úskalí v oněch posledních sta letech, která sebou přinesly světové války, následující totalitní režim a materialismus, že sbor v Kladně (stejně jako jinde) přežil. Za to patří bez pochyby velký dík nejen Bohu, ale i všem odvážným vytrvalcům, kteří už nežijí, nebo dnes tvoří tu nejstarší část členů. Díky nim je zde zachována nejen víra a tradice evangelíků, ale především stále živá a potřebná hodnota duchovní, která je v tomto chladném tržně ekonomickém světě velikou vzácností.

Pravda, vzhledem k mému krátkému členství v Kladně nejsem kompetentní k tomu, abych se ohlížel zpět a hodnotil, co má kladenský farní sbor ČCE za sebou. Mohu mít jen přání do budoucna a sám se snažit k jeho naplnění.

Přeji kladenskému sboru ČCE, aby dokázal plně navázat na to, co bylo. Přeji mu, aby členové sboru dokázali být skutečnými svědky Krista, aby se dokázali držet jeho učení i skutků. Aby dokázali být svědky nejen Krista nejen pro sebe, ale hlavně pro své okolí. Aby dokázali vytvořit v tomto směru plnohodnotné společenství, kde bude nejen každému příchozímu dobře a kam se všichni budou vždy těšit, ale kde bude moct každý najít pomoc, útěchu, odpuštění i spravedlivé napomenutí, jež odvádí od zla a obrací k hodnotám dobra, a hlavně kde bude moct každý hledající najít naději, kterou jsme od Boha sami přijali. Přeji kladenskému evangelickému sboru, aby byl místem, kde se ne jen o Bohu mluví, ale kde se s Bohem žije, a kde je Bůh očividně přítomen, aby se skládal z lidí, skrze které bude Bůh moci oslovit ty, kteří jej hledají. Aby se skládal z lidí, kteří (jak říká sám Kristus v Matoušově evangeliu) dokážou být solí a světlem tomuto světu. Vždyť to je náš úkol! Nechť nám v tom Bůh žehná! Amen!

Zdeněk Turek, presbyter FS ČCE v Kladně

Zdeněk Turek (vlevo) s Dr. Ernstem Uhlem, naším častým hostem ze sboru Bremen-Bockhorn (Německo)

Vpravo: v červnu se pravidelně konají společné česko-německé bohoslužby, snímek je z letoška

Manželé Lukáčovi z Kladna - Švermova

Touto cestou bychom chtěli poděkovat našemu Pánu, že nás zavedl do tohoto sboru, ve kterém jsme velice šťastni. Tento sbor navštěvujeme od března 2011 a během této doby jsme kolem sebe poznali hodně milých a laskavých lidí v čele s paní farářkou Danielou Brodskou a jejím manželem Petrem Brodským. Účastnili jsme se nejen bohoslužeb, které nás velice naplňují, ale také různých akcí jako například Alianční týden, návštěva jiného kostela za účelem uctění památky Mistra Jana Husa, různých koncertů včetně vánočních, posezení při grilování.

Tento sbor navštěvujeme skoro každou neděli na bohoslužby a máme ho velice rádi.

Věra a František Trkovských

Po mnohaletém životě v Praze jsme z rodinných důvodů přesídlili na Kladno. Nikoho jsme zde neznali, ale byli jsme zvyklí na skutečnost, že v našem životě vždy hrál roli život ve sboru. Vyhledali jsme tedy sbor ČCE na Kladně, kde jsme byli mile přijati. Blíže jsme se seznámili se členy sboru a jejich prostřednictvím jsme poznali historii a život sboru. Toto poznávání se rozšířilo i na širší městské prostředí. Tím jsme se stali vlastně i kladenskými občany a mohli pochopit otázky zdejšího života.

F.Trkovský

Ve sboru jsme našli duchovní obohacení při kázáních v nedělních bohoslužbách, kdy se nám dostávalo "moudrosti a odvahy pro čas vezdejšího žití", jak zpíváme v jedné písni. Posílení svých znalostí i víry nacházíme v biblických hodinách, kde bereme často do ruky bibli a uvažujeme o zásadních otázkách věřícího člověka.

Sborové společenství je pro nás nenahraditelnou složkou života a jsme za ně vděční bratřím a sestrám, ale především Pánu Bohu.

Kladno 30.6.2012.

Drahuše Převrátlová (s manželem Antonínem a dcerou Marcelou)

V květnu roku 2007 jsem požádala sestru farářku Brodskou o uložení urny svého tatínka. Než jsme se přestěhovali do Kladna, žili jsme na severu Moravy a já s dcerou Marcelou jsme patřily ke Slezské luterské církvi. Můj manžel byl katolík. Po obřadu nás pozvala sestra farářka do sboru. Dlouho jsme se nerozhodovali a navštívili jsme bohoslužby. Kladenský sbor nás přijal. Můj manžel Antonín požádal sestru farářku, zda by mohl být členem sboru. Bylo mu vyhověno. Staršovstvo mu propůjčilo členství ve sboru.

Začali jsme chodit i s dcerou Marcelou pravidelně, pokud nám to umožňoval zdravotní stav. Nebylo těžké se do života sboru zapojit. Při setkání u kávy a čaje po bohoslužbách jsme se postupně seznámili s dalšími členy sboru. Přinést něco málo k občerstvení nám působilo radost. Také jsme se zapojili do úklidových služeb. Připravit a přinést chleba ke svaté večeři Páně jsme přijali jako naši milou rodinnou povinnost. Marcela dobře zpívá a připojila se ke skupince dalších zpěváků. Byl to pokus, zda by mohl ve sboru vzniknout pěvecký kroužek. Marcela pomáhala také službou sborové pokladní. Časem byla zvolena do staršovstva jako náhradnice. Vše se změnilo, když se provdala a odstěhovala se do Chomutova. Když Marcela s manželem Miloslavem přijedou do Kladna moc rádi přijdou do kladenského sboru, ve kterém se cítí oba moc dobře.

Dříve jsme se v Kladně někdy cítili osamocení a izolovaní, ale sbor se nám stál duchovním domovem. Za to jsme Pánu Bohu vděční.

Hudba ve sboru

Hudba a zejména společný zpěv ve sboru náleží k pilířům tradičního evangelictví. Společným zpěvem chválíme Pána Boha, jemu děkujeme ale i posilujeme sounáležitost ke sboru. Úvodní zpívaná sloka na počátku nedělního bohoslužebného shromáždění nám pomáhá se přenést od rozhovoru s bratry a sestrami, které jsme týden či déle neviděli k naslouchání slova Božího. Hudba a zpěv napomáhají kázání „drknout“ na naši vnitřní strunu a dosáhnout toho, že se občas podaří, že při kázání zaslechneme opravdu Slovo. Někteří bratři říkají, že „před bohoslužbami prostě varhany znít mají“ a nedokáží se čas čekání na zahájení bohoslužeb ani představit jinak. A varhanní doprovod je milou a radostnou povinností aspoň pro varhaníka – pisatele tohoto příspěvku. Pro varhaníka samotného jde však i o trvalou výzvu ke zlepšování techniky doprovodu.

Zpěv a výchova k hudbě je důležitým momentem při výchově našich dětí k životu ve společenství. Mnohdy i neumělá hudba a zpěv jsou nástrojem, kterým dokážeme někdy oslovit dětskou duši...Ale to není naše zásluha. Dětský zpěv při vánočních slavnostech je balzámem na duši jak pro rodiče, tak i ty z nás již dříve narozené. Nelze než vyjádřit poděkování těm, kdo děti s láskou a trpělivostí k hudbě vedou.

Povznášejíci je, pokud dokážeme hudbu provozovat aspoň tak, aby těm hudebnějším z nás svojí intonací, frázováním a rytmem hudba nevzbuzovala pochybnosti. Vedle řady dobrých vlastností má hudba totiž v sobě i určité skryté imperativy: Prozradí na nás, jak si dokážeme navzájem naslouchat (jak v hudbě, tak možná i v životě). Prozradí, jaké disciplíny a mnohdy i náročnosti sami k sobě jsme schopni. Protože dobře zpívat není jen otázka „nadání shůry“, ale zejména otázka rozhodnutí zajímat se o to, jak zpívat lépe. Osobně znám i případ brata bez hudebního sluchu, kterému se s věkem podařilo pít v sobě hudební sluch probudit a je v současnosti nadprůměrným zpěvákem...

Hudba a nácvik nových dosud nenacvičených písní je i přirozeným „barometrem“ toho, jak jsme jako sbor otevřeni novými impulsům a situacím. Tak, abychom v sobě živilí trvale výzvy, nabízelo by se zařknout se, že třeba každý měsíc zkusíme jednu píseň, kterou jsme dosud nezpívali.

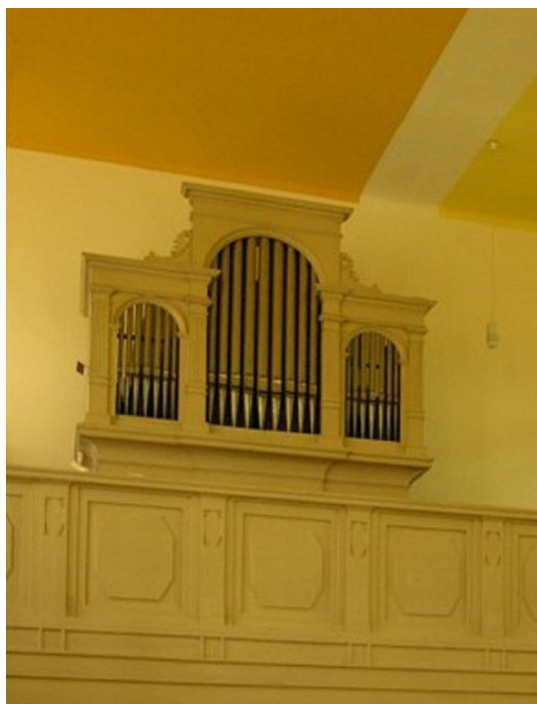
Chvilí společného obdarování hudbou jsou vystoupení ve sboru hudebníků – profesionálů. Je naší společnou radostí, pokud můžeme profesionály v našem kostele uvítat. Jde zároveň i o milé připomenutí toho, kam v naší „hudební výchově a vnímavosti“ směřovat. Už proto, že dobře provedená hudba lépe oslovuje.

Co říci závěrem? Snad jen slovy známé písně „dík za hudby dar“!

Václav Kadeřávek, jeden z varhaníků sboru

V.Kadeřávek

Vpravo: z vystoupení
Slávka Klecandry

Zastavené okamžiky

Každý člověk má vyměřený svůj díl času. Čas, který se nikdy nezastaví, odnáší vytrvale a neúnavně mnohé z našeho života. Mizí roky dětství, mládí, dospělosti. Mizí naše vitalita, zkracuje se naše paměť, mizí vzpomínky.

Ale - jsou tu fotografie – ta malá „ŠTRONZA“ – zastavené okamžiky zážitků krásných, významných, radostných i smutných. Miluji fotografie. Jako poklad ochraňuji ty nejstarší: černobílé, často nekvalitní a někdy i poškozené. Za mého mládí měl fotoaparát jen málokdo.

Moderní „foťáky“ umí rychle pořádit řadu záběrů a rychle se jich zbavit. To co zbylo, prohlížíme na displejích a obrazovkách. Stačí „kliknout“ a je po fotkách. A kde jsou vzpomínky a paměť?

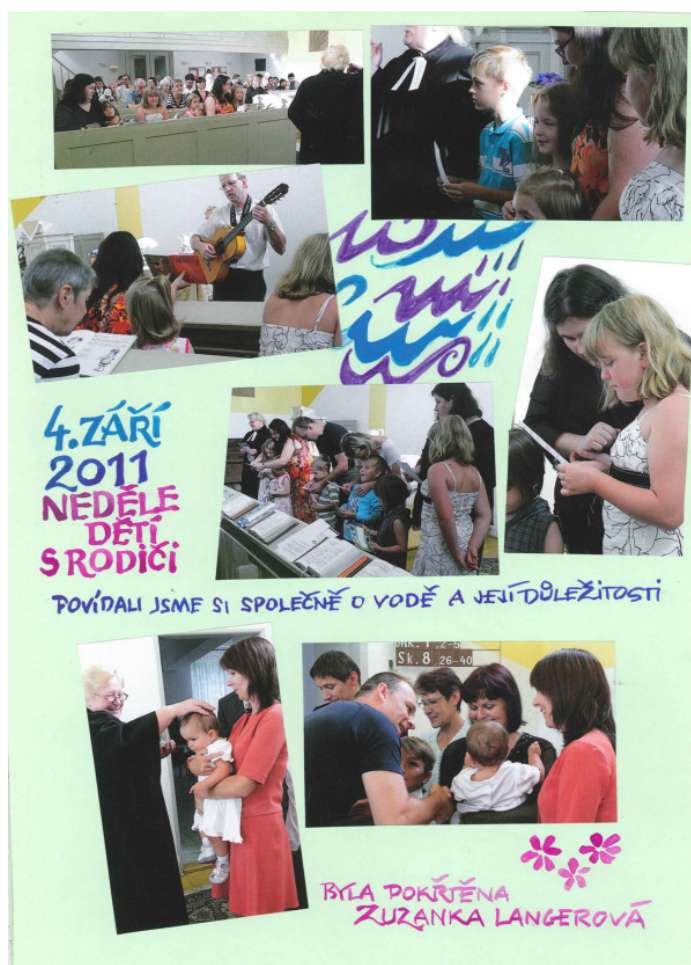
Zůstávám věrná klasickým fotkám na papíře. Pečlivě, s popiskami a daty zakládám tyto jak doma, tak i pro náš sbor. 14 let zhotovuji fotokroniku. Již má několik dílů. Jsou to pevné zapínací desky v kůži, do nichž vkládám listy výtvarně upravené a doplněné drobnými texty.

Prohlížíme obrázky a vzpomínáme. Na naše blízké, kteří nás již navždy opustili. Usmíváme se nad obrázky svateb a křtů, které se konaly v našem sboru. Těšíme se z dětí, jejich růstu a vývoje, jejich nedělní školy. Vidíme zdokumentovanou práci, kterou vykonali pro sbor mnozí jeho členové. Sledujeme náš pestrý sborový život. Významné dny, společné neděle, naše hosty, krásné výlety i dovolené, koncerty, přednášky a mnoho dalšího.

Myslím, že takto uchované fotografie smysl mají.

Sborový život je i kus života mého. Pravidelně chodíme s manželem do kostela, kde se setkáváme s lidmi, které máme rádi. Zde mohu přemýšlet nad tématy vyslechnutých kázání. Zde prožívám uklidnění své duše a blízkost Boží.

Marie Sikorová

Ukázky z obrazové kroniky M.Sikorové

Děti ve sboru

V našem sboru máme mnoho šikovných dětí (15). Pokud jsou přítomné na nedělních bohoslužbách, navštěvují nedělní školu, která velmi dobře funguje již 6 let. Většina dětí do ní chodí ráda, díky velmi dobré připravenosti a tvořivosti rodičů, kteří nedělní školu vedou. Za což jim patří velký dík. V nedělní škole se věnujeme biblickým příběhům ze starého i nového zákona a jejich poselstvím pro dnešní život. Každou první zářijovou neděli a třetí adventní neděli jsou dětské bohoslužby, na kterých se děti aktivně podílejí..

Během školního roku probíhá i výuka náboženství. Dochází na něj většina dětí. Již dva roky děti postupně připravujeme se sestrou farářkou k večeři Páně. Tato příprava by měla ještě dva roky probíhat.

Uvědomuji si, že (samozřejmě vedle Božího přičinění) v dětech spočívá budoucnost sboru. Považuji proto za důležité, aby naše děti ve sboru nacházely duchovní domov. Proto je důležitý příklad nás dospělých.

Martina Kadeřávková

Dětská vánoční slavnost

Nedělní škola a vyučování náboženství

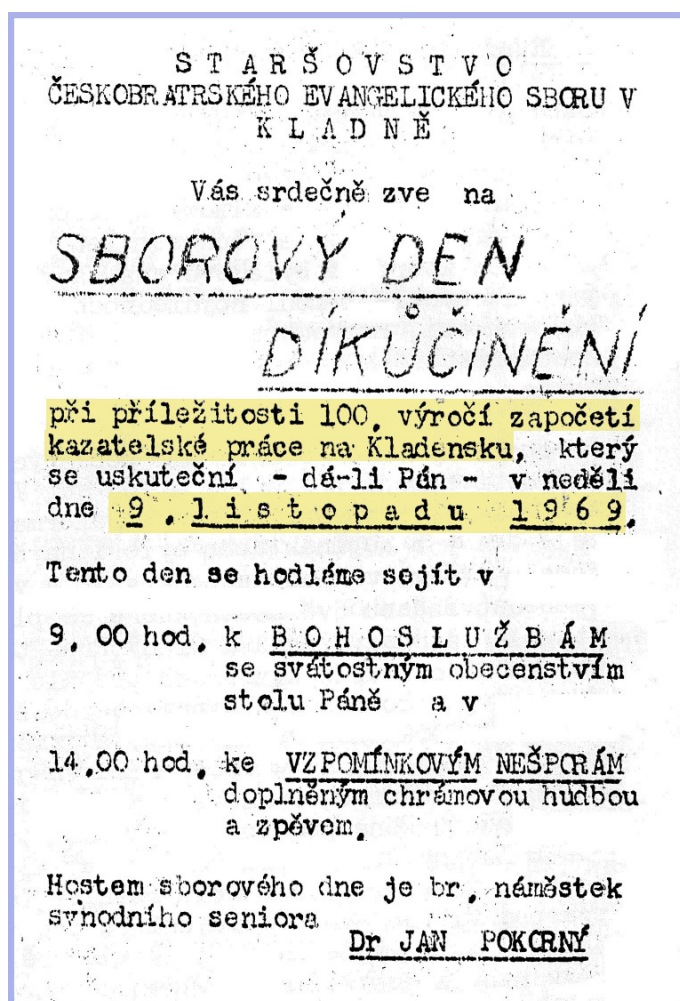
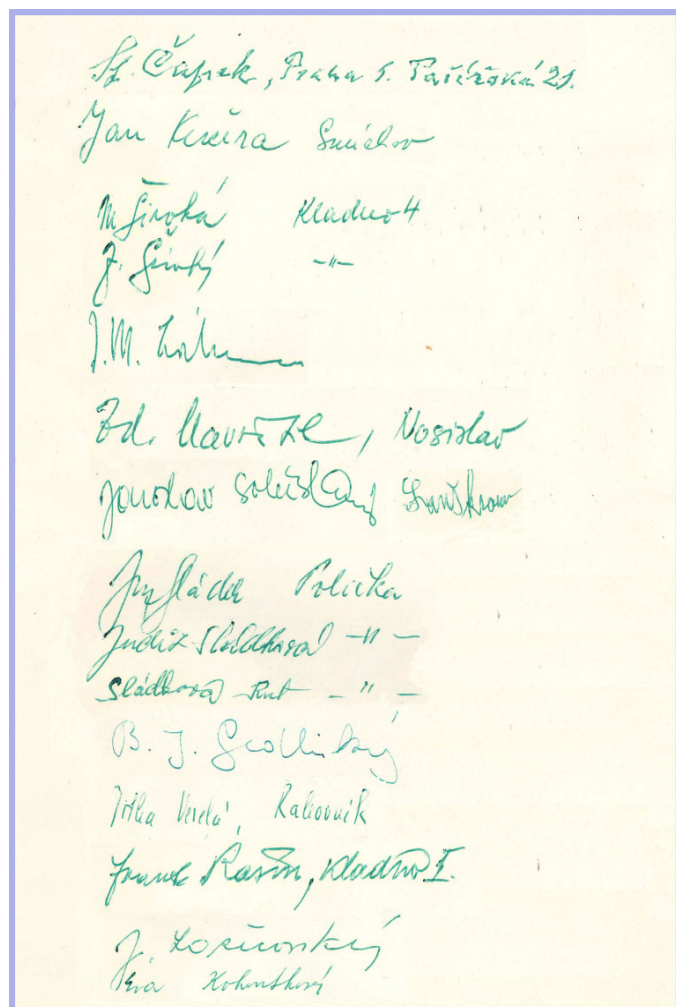

Závěrem

V šedesátých letech 20. století oslavil sbor dvě výročí. V roce 1962 nejprve 50 let od osamostatnění sboru na Kladně a v roce 1969 potom 100 let od prvních evangelických shromáždění na Kladensku. Jako připomenutí těchto událostí jsou tu dvě následující ilustrace.

Vlevo je část podpisů v knize hostů výročního shromáždění v roce 1962. Vidíme tam podpisy dřívějších farářů nebo jejich rodinných příslušníků a podpisy některých kurátorů. Shora jsou to faráři S.Čapek a J.Kučera, 2 příbuzní Z.Širokého, J.M.Lochman, Z.Navrátil a J.Soběslavský (pomocníci Z.Širokého), farář J.Sládek a jeho 2 dcery (vikářky), tehdejší farář B.J.Sedliský, vikářka z Rakovníka J.Veselá, kurátor F.Rašín a až dole kurátorka E.Kohoutková.

Vpravo je titulní stránka sborového dopisu s pozvánkou na oslavy výročí z roku 1969. Dopis byl vytištěn cyklostylovou technikou - z dnešního pohledu jde i v tomto smyslu o historii...

Při oslavě významného výročí se nabízí i řada otázek:

- Jak bude vypadat sbor například v době připomenutí svého 150. výročí v roce 2062 ?
- Jak v té době budou naši následovníci hodnotit naši dobu, vizi rozvoje sboru, její naplnění a to, co jsme jim předali ?
- Bude sbor stále nést zvěst evangelia a předávat ji dalším generacím?
- Jak bude sbor velký ? Jaké budou jeho vztahy s budoucí společností ?
- Jak zvládne svoje financování?

Odpověď na tyto otázky přinese budoucnost. A budoucnost vytváříme nyní my.

Připravil Milan Pohl. Použity jsou vzpomínkové materiály B.Duškové, J.Aksamita a V.Lážnovské; texty farářky a členů sboru; další informace získané mj. i z internetu.

Fotografie: Archiv B.Duškové, M.Pohl, M.Sikorová, M.Valchář, D.Brodská, P.Brodský, P.Zetková, www stránky ČCE Praha Smíchov (str. 6 nahoře), Malý obrazový průvodce dějinami ČCE (Kalich 2008) (str. 4 dole vlevo).

Tisk: Optimalizováno pro multifunkční zařízení RICOH Aficio MP C300.